a vznik nemoc. pojistné povinnosti. Jak dlouho tato pojistná povinnost a jí podmíněný závazek platiti pojistné příspěvky trvá a za jakých předpokladů zaniká, určují jiné předpisy nemoc. zák. Tak stanoví § 33, že povinnost platiti pojistné příspěvky trvá až do řádného odhlášení a odkazuje k definici »řádného odhlášení« na § 31. Jestliže § 31 ukládá zaměstnavateli povinnost odhlásiti osobu ze zaměstnání v y s t u p u j í c í nejpozději třetího dne po ukončení pracovního poměru, projevuje tím svoji vůli, že pojistný poměr nemá zaniknouti jakýmkoliv zastavením práce, nýbrž jen tehdy, když jest důsledkem ukončení pracovního poměru.

V daném případě připouští stížnost, že pracovní poměr zaměstnanců, o které tu jde, poskytnutou dovolenou nebyl ukončen, nýbrž trval dále. Jest tudíž názor žal. úřadu vyslovený v nař. rozhodnutí, že stěžující si firma nebyla oprávněna své zaměstnance na dobu přerušení odhlásiti a že proto jest povinna platiti za zmíněnou dobu nemocenské pojistné příspěvky, ve shodě se zákonem. — —

Stížnost upozorňuje na nesrovnalosti, jež by názor žal. úřadu v tomto případě zastávaný mohl míti v zápětí, zejména že by mohl nastati případ, že by dělník bral dvojí příjem, jednak z placené dovolené, jednak pak z nemocenského, kdyby onemocněl, a dodává, že zákonodárce jistě nechtěl zaměstnavatele zavedením placené dovolené dle kolektivních smluv protizákonně zatížiti.

Tyto vývody stížnosti jsou zajisté de lege ferenda pozoruhodné, nemohou však zviklati shora uvedený výklad dosud platného zákona.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 4309.

Z d r a v o t n i c t v í (S l o v e n s k o): Povinnost hraditi náklady vzniklé ošetřováním nemajetné osoby v nemocnici podle § 7 b) zák. čl. XXI : 1898 nestihá děti nevlastní.

(Nález ze dne 10. ledna 1925 č. 112).

V ě c: Adolf Sch. a Vil. G. v L. proti župnímu úřadu ve Zvoleni stran ošetřovacích výloh.

V ý r o k: N a ř. r o z h o d n u t í s e z r u š u j e p r o n e z á k o n n o s t.

D ů v o d y: Usnesením župního úřadu v Z. — bylo potvrzeno rozhodnutí okresního úřadu v L., kterým byli st-lé uznáni povinnými, aby zaplatili 520 K léčebných nákladů, vzniklých ošetřováním jejich mecechy Žofie Sch., rozené W. v nitranské župní nemocnici, z důvodů první stolice, totiž že § 7 b) zák. čl. XXI z r. 1898 výslovně hovoří jen o platební povinnosti dítek a vňoučat, dle kteréhož jsou tito povinni hraditi nemocenské útraty za rodiče a prarodiče v tom případě, když ošetřovaná osoba majetku nemá; není tu řeč o pokrevenství a platí tedy povinnost i pro děti, které jsou nevlastní, resp. nemění na věci, zda byla ošetřovaná matkou pokrevní nebo macechou.

O stížnosti proti tomuto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

§ 7 zák. čl. XXI z r. 1898 stanoví, že v případě chudoby osob dle § 6 cit. zák. čl. povinných k placení ošetřovacích útrat mají útraty hraditi tito příslušníci:

a) rodiče a prarodiče za své děti a vnuky,

b) děti a vnuci za své rodiče a prarodiče.

Žal. úřad zaujal stanovisko, že st-lé jsou povinni nésti náklady ošetřovací, ježto zákon užívaje výrazu »děti, vnuci« nečiní rozdílu mezi pokrevními dětmi a dětmi nevlastními, takže jest nerozhodno, zda ošeřovaná byla matkou pokrevní nebo macechou.

St-lé tomu odporují, tvrdíce, že pouze pokrevné děti stihá uvedená povinnost. Námitce té nelze upříti oprávněnost. Cit. zák. článek nemá zvláštní předpis o tom, koho dlužno rozuměti pod výrazem »děti«; používá-li však výrazu toho, musí se mu rozuměti jen tak, jak v právu soukromém, — zde v právu osobním — jest míněn; poněvadž však soukromé právo uherské v tomto směru neobsahuje nějakého zvláštního předpisu, musí se doplniti výkladem předpisů všeob. obč. zák., jako obyčejové právo na Slovensku platného.

Dle § 40 o. z. o. spojení mezi rodiči a potomky zove se příbuzenstvím na rozdíl od svazku mezi manželem a příbuznými druhého manžela zvaného švakrovstvím. Dle § 42 rozumí se pod výrazem »děti« příbuzní sestupné linie, takže užívá-li § 7 zák. čl. XXI z r. 1898 vedle výrazu »vnuci« výrazu »děti« bez bližšího označení, má na mysli jen krevní příbuzenský svazek mezi osobami v první linii sestupné, čili děti vlastní, nikoli děti nevlastní, které jsouce příbuznými pouze jednoho manžela proti druhému manželi jsou jedině ve svazku sešvakřeném.

Správnosti názoru svědčí, že cit. zákonný článek stanově povinnost onu, ukládá ji také vnukům, pod kterýmžto přesně vyhraněným a všeobecně známým pojmem slova rozuměti lze jediné pokrevní svazek osob v druhé sestupné linii příbuzných.

Ježto dle spisů adm. jest jisto, že ošetřovaná byla nevlastní matkou — macechou — st-lů, nejsou tito povinni nésti útraty ošetřovací; uložil-li žal. úřad přes to takovou povinnost, odporuje výrok jeho zákonu, a slušelo proto nař. rozhodnutí zrušiti.

Č. 4310.

Vojenské věci: Nárok na zaopatřovací požitky býv. rak. domobraneckého lékaře jest posuzovati podle zák. č. 76/1922, §§ 24 a 98.

(Nález ze dne 10. ledna 1925 č. 159).

Věc: MUDr. Vincenc H. v U. proti ministerstvu národní obrany (min. taj. Dr. Jaroslav Hándl) o nárok na zaopatřovací požitky.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-l, jenž se narodil r. 1868, sloužil v býv. rak. armádě r. 1890 a 1897 jako jednoroční dobrovolník a od 17. dubna 1916 až do převratu jako domobranou povinný civilní lékař, byl v září 1918 superarbitrován a přeložen do záložního poměru, při čemž mu byla přiznána pense 600 K a příbytečné 96 K ročně. Přihláškou ze 6. března 1919 žádal